

Pieni tyttö on joutunut vuosittain suurten valintojen eteen. Valintojen, jotka ovat saaneet perhoset liitelemään vatsan seutumin, sydämen hakkaamaan Mozartin tahtiin, ja surun puristamaan kuristusköyden tavoin kurkkua. Pieni tyttö on kasvanut mutkaisen, mutta useimmiten seesteisen polkunsä aikana moneen suuntaan. Hän on käynyt henkisen matkan Helvetissä ja ollut itse maanpäällisen Saatanan asemassa, toimien olkapäällään kuiskineen Pirun ohjeiden mukaisesti. Kunnes... Toisella olkapäällä istui Enkeli. Tämä avasi sulosoituksen äänensä vain silloin, kun Piru jakoi säälimättömät määräyksensä pienen tytön korvaan. Enkelin neuvot katosivat tyhjyyksiin, kerta toisensa perään. Viimein, Pirun puolelle nojanneeseen pieneen tyttöön pettyneenä, Enkeli viskasi sädekehänsä tomuihin maahan. Pieni tyttö kuuli kilahduksen ja näki vahingoittuneen sädekehän jalkojensa juuressa. Hän kurkisti olallaan ollutta Enkeliä, jonka katse oli muistuttanut rankkasateiden synkeyttä ja piiskaavaa jäisyyttä. Näky sai pienen tytön murtumaan: katumus ja nöyryys kuohahtivat hänen sisimpäänsä. Hän kyykistyi, nosti liasta sameaksi muuttuneen sädekehän käsiinsä, ja pyyhkäisi sitä hihansuullaan. Olkapäällä lokoisasti nököttänyt Piru jännittyi ja yritti sinnikkäästi jakaa neuvojaan pienelle tytölle: "Miksi välittää kenestäkään, kun tuntuu siltä, ettei kukaan välitä sinusta?" Pieni tyttö kiillotti hartaasti sädekehää, ajatuksiinsa vaipuneena. Hän pohti elämänsä arvoja ja sitä, mikä hänen tarkoituksensa maan päällä olisi, ja miksi. Mitä kukaan tulisi hyötymään siitä, että hän kylväisi pahuutta ympärilleen Pirun vahvistamalla lyhytnäköisyydellä ja tämän katkeroituneiden aatteidensa usuttamana; Kuinka hän koskaan voisi saavuttaa täydellistä rauhaa ja onnea, jos ei soisi sitä ympärillään olijoillekaan? Ja ennen kaikkea: Miksi hänen kuuluisi ansaita muilta mitään, jos ei itse olisi valmis antamaan mitään muille? Auringonsäteet kimposivat sädekehän kirkastuneesta pinnasta. Pieni tyttö kohotti silmänsä Enkelin ja tunsu palan irtoavan ytimestään nähdessään, kuinka suru oli muuttanut tämän ennen niin uljaan olennon tuhkanharmaaksi. Untuvaiset siivet olivat menettäneen hohtonsa, tuulen lakaistua sairastuneet höyhenet mukaansa. Piru kuiskasi: "Älä tuosta välitä. Se on vain heikko ja hölmö, joka ei osaa puolustaa itseään. Vahvat ne pärjäävät, olkoon se heikkojen häpeä." Näkymätön vipu napsahti pienen tytön sielussa, ja hän sulki Pirun katalat sanat mielestään. Tyttö otti hauraan Enkelin käsiinsä ja sovitti säkenöivän sädekehän takaisin sen ylle. Aivan kuin Enkeli olisi räjähtänyt sisältä käsin: sen sulat saivat uudenlaisen kuohkeuden. Harmaus väistyi esiin lipuneen valkeuden tieltä, ja Enkelin utuiset silmät välähtivät elonliekkeihin. Armollisuutta huokuva melodia peitti Pirun katkeran huudon alleen: "Sielu, jonka synnillinen pimeys on tahrinut, on saava niin monta mahdollisuutta, kuin se valaistukseensa vaatii. Pahuuden keskiö ei tee ketään vahvaksi; Se, kuinka paljon hyvää saa levitettyä ympärilleen, ja miten onnistuu selättämään ylpeyden rohkaisemana, muttei johdattalemana, ajat, joina pimeys on viedä näkökyvyn kantajaltaan, ovat merkittävä osoitus mahtavasta voimasta." Pieni tyttö nosti Enkelin takaisin olkapäälleen, jonka jälkeen hän tarttui raivosta sätkinyttä Pirua sarvista, nipisti tämän hännän sormiensa väliin, ja työnsi sen Pirun avonaiseen kitaan, vaientaakseen tämän turhautuneet kirkaisut. Lopuksi tyttö nosti Pirun takaisin omalle asemalleen ja päätti, että ei antaisi sen enää koskaan ohjailla itseään. Ainoat asiat, joita hän tulisi kuuntelemaan, olisivat hänen omat vaistonsa.